

សៀវភៅដានីយ៍លែ - លខេបុរា

ចិត្តសិបដ្ឋនាំ

Jeff Pippenger

2023-11-29

យោងតាមស្នាដៃដ៏ចម្រើនមួយក្នុងចំណោមស្នាដៃដ៏អង្គុយក្នុងក្រោយរបស់យូដា ហើយនូវពេលវេលាដែលទ្រង់ត្រូវបានពួកហាប៊ីឡូនយកឈ្នះ៖ នេះរយៈពេលចិត្តសិបដ្ឋនាំនៃការជាទាសករសម្រាប់នគរខាងត្បូងក៏បានចាប់ផ្តើម។ ចិត្តសិបដ្ឋនាំនេះបញ្ជាក់អំពីរយៈពេលដែលហាប៊ីឡូន គឺជានគរទីមួយនៃនាយព្រះគម្ពីរ នឹងគ្រងរាជ្យ។ នៅក្នុងអសោយ ជំពូក ២៣ ស៊ីរីពស្តេយានឡើងនឹងត្រូវបានគេបំភ្លេចអស់រយៈពេលចិត្តសិបដ្ឋនាំជានិមិត្តរូប ដល់ត្រូវបានកំណត់ជានាយថាជាចុងនៃស្នាដៃដ៏អង្គុយអង្គុយ។ នៅក្នុងទំនាយព្រះគម្ពីរ ស្នាដៃដ៏អង្គុយគឺជានគរមួយ ហើយចុងនៃនគរតម្លៃគត់ក្នុងទំនាយព្រះគម្ពីរ ដល់មានរយៈពេលសម្បជានិមិត្តសិបដ្ឋនាំនេះ គឺហាប៊ីឡូន។

ក្នុងអំឡុងបុរេវត្តិសាស្ត្រនេះ ស៊ីរីពស្តេយានឡើង ដល់តំណាងឲ្យអាណាចក្រសម្បជានិមិត្តរូប នឹងត្រូវបានបំភ្លេចចោល។ នៅចុងបញ្ចប់នៃរយៈពេលចិត្តសិបដ្ឋនាំជានិមិត្តរូប នាងនឹងត្រូវបានរំលឹកឡើងវិញ ហើយចេញទៅបុរេវត្តិសាស្ត្រអំពីពេលវេលាមួយនឹងនគរទាំងអស់នៃនៃដី។ ពេលវេលាមួយខាងវិញ្ញាណ គឺជាទំនាក់ទំនងមិនស្របច្បាប់នៃការរួមបញ្ចូលគ្នារវាងសាសនាចក្រ និងរដ្ឋ។ នៅចុងបញ្ចប់នៃចិត្តសិបដ្ឋនាំជានិមិត្តរូប អាណាចក្រសម្បជានិមិត្តរូបនឹងចូលទៅក្នុងទំនាក់ទំនងមួយជាមួយអង្គការសហប្រជាជាតិ ដល់ ត្រូវបានកំណត់ដោយស្ថិតិទាំងអស់នៃស៊ីរីពស្តេយានឡើងបុរេវត្តិសាស្ត្រអំពីពេលវេលាមួយ ជាមួយនឹងចុងបញ្ចប់នៃចិត្តសិបដ្ឋនាំជានិមិត្តរូប។ អាណាចក្រដល់គ្រប់គ្រងក្នុងអំឡុងចិត្តសិបដ្ឋនាំជានិមិត្តរូប គឺសហរដ្ឋអាមេរិក គឺជាសក្តានុពលនៃដីដែលមានសុខដុះ។

ដានីយ៍លែ ជំពូកទីមួយដល់ទីបុរា បង្ហាញសង្គមបេអ៊ីបុរេវត្តិសាស្ត្រនៃរយៈពេលចិត្តសិបដ្ឋនាំរបស់ហាប៊ីឡូន ហើយដូចនេះ ជំពូកទាំងនេះតំណាងឲ្យបុរេវត្តិសាស្ត្ររបស់សុខដុះទាំងពីរនៃសក្តានុពលនៃដីដងដៃ។ ជំពូកទីបួន និងទីបុរា កំណត់អត្តសញ្ញាណស្នាដៃដ៏អង្គុយ និងស្នាដៃដ៏អង្គុយរបស់ហាប៊ីឡូន ហើយជំពូកទាំងពីរនេះរួមគ្នាកំណត់អត្តសញ្ញាណបុរេវត្តិសាស្ត្ររបស់សក្តានុពលនៃដី និងសុខដុះទាំងពីររបស់វា។ ការជំនុំជម្រះលើសុខដុះទាំងពីរ និងលើសក្តានុពលនៃដីខ្ពស់នាពេលវេលា ត្រូវបានកំណត់ដោយការជំនុំជម្រះលើស្នាដៃដ៏អង្គុយ និងស្នាដៃដ៏អង្គុយ។ ការជំនុំជម្រះរបស់ប្រើកូនសោ គឺជាការបណ្តេញចេញអស់រយៈពេល «បុរាវិវត្ត» ខណៈដែលទ្រង់រស់នៅដូចជាសត្វព្រៃមួយ អស់រយៈពេលពីរពាន់បុរាវិវត្តមកហើយ ដោយស៊ីស្រូវ និងទទួលទឹកស្អាត។ ការជំនុំជម្រះរបស់ប្រើកូនសោ ត្រូវបានសរសេរនៅលើដីដងដៃ ហើយត្រូវបានសម្របនឹងចំនួនពីរពាន់បុរាវិវត្តមកហើយ ដូចនេះហើយបានកំណត់អត្តសញ្ញាណថា ការជំនុំជម្រះលើសក្តានុពលនៃដី

និងសុនដៃទាំងពីរបស់វា គួរឲ្យមានគំណាងដោយ «បុរាណវិទ្យា» នៃលើវិទ្យា ជំពូក ២៦។
នេះមានមូលដ្ឋានលើសក្ខីភាពរបស់សុដងចេតិយអង្គ
ហើយសាក្សីទាំងពីរនោះគឺជាធម៌អនុកទីមួយ និងអនុកចុងក្រោយ។

«បុរាណវិទ្យា» គឺជាថ្មមធំព័ត៌មានសម្រាប់សាសនាអាដវនេទីសូត
ដូច្នេះហើយមិនអាចគួរឲ្យមានទទួលស្គាល់បានទេ
ទោះបីវាមាននៅទីនោះយ៉ាងច្បាស់ក៏ដោយ—សម្រាប់អស់អនុកដដែលចង់មើលឃើញ។
វាជានិមិត្តសញ្ញានៃការជំនុំជម្រះលើជាតិមួយ (ហាប៊ីឡូន)
ដែលបានគ្រប់គ្រងរយៈពេលចិត្តសិបឆ្នាំ ហើយជានិមិត្តសញ្ញានៃការជំនុំជម្រះសម្រាប់នគរ
មួយដែលគ្រប់គ្រងរយៈពេលចិត្តសិបឆ្នាំនិមិត្តរូប។ នៅពេល William Miller
បានបង្ហាញការយល់ដឹងរបស់គាត់អំពី «បុរាណវិទ្យា» នៅក្នុង លើវិទ្យា ២៦
គាត់បានប្រើពេលវេលាពិតប្រាកដប្រជាប្រយោជន៍របស់ Nebuchadnezzar
ដែលរស់នៅដូចជាសត្វមួយ នៅក្នុង ដានីយ៍លែ ជំពូក ៤ ជាសាក្សីទំនាយមួយ
ក្នុងចំណោមសាក្សីទំនាយផ្សេងទៀត ដើម្បីបំភ្លឺ «បុរាណវិទ្យា» នៃ លើវិទ្យា ២៦។
«បុរាណវិទ្យា» គឺជាថ្មមធំៗ និងថ្មមធំៗលើក្នុង សាក្សីយ៉ា ជំពូក ៤។ ព្រះយស្មី, Sister
White, អសោយ និង ព្រះស្រី កំណត់អត្តសញ្ញាណវាថា ជាថ្មមធំដែលក្រលាយជាបាល្លដ្ឋ។
វាជាគោលលទ្ធផលក្នុងនៃនាយព្រះគម្ពីរ ទោះបីជាវាមើលទៅស្រដៀងនឹងលើវិទ្យាសោះចំ
ពោះអស់អនុកដដែលប្រកាសខ្លួនថាជាអនុកនាំសាររបស់ទេវតាទីបីក៏ដោយ។

នៅពេលយើងចាប់ផ្តើមពិចារណាអំពីជំពូកទាំងបួនដំបូងនៃសៀវភៅដានីយ៍លែ
នោះគឺសំខាន់ណាស់ក្នុងការទទួលស្គាល់ថា តាំងពីដំបូងបំផុតមក «បុរាណវិទ្យា»
គួរឲ្យមានគំណត់អត្តសញ្ញាណវាច្បាស់លាស់។ នៅពេលយើងយល់ថាគឺជាគួរឲ្យមានហាប៊ីឡូនដ្ឋលំដាប់
ការជាប់ជាល្អលើរយៈពេលចិត្តសិបឆ្នាំបានចាប់ផ្តើម។ សៀវភៅហេតុសត្វពន្យល់ថា
ហេតុអ្វីបានជាពួកគេគួរឲ្យមាននាំទៅជាល្អលើអស់រយៈពេលចិត្តសិបឆ្នាំ។

សង្គេត មានព្រះជនី្ណមកមួយព្រះវស្សា នៅពេលទ្រង់ចាប់ផ្តើមសោយរាជ្យ
ហើយទ្រង់សោយរាជ្យដប់មួយឆ្នាំនៅក្នុងយស្សាឡីម។
ទ្រង់បានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នៅចំពោះព្រះនគរនៃព្រះយស្មីជាព្រះនៃទ្រង់
ហើយមិនបានបន្តទាបខ្លួននៅចំពោះយស្មី ហោរា
ដែលថ្ងៃនៃព្រះឱស្សនព្រះយស្មីទេ។
ទ្រង់ក៏បានបោះបង់ទៅនឹងសូតចេតនាប្លែកសោរដៃ
ដែលបានផ្ទុកឲ្យទ្រង់ស្របចង្កោយព្រះ; ប៉ុន្តែទ្រង់បានរឹងក និងផ្ទុកចិត្តឲ្យរឹង
មិនព្រមរលកឡប់មកឯព្រះយស្មីជាព្រះនៃអ្វីស្រស់ស្អាតទេ។ លើសពីនេះទៀត
មេធាវីទាំងអស់នៃពួកសង្គម និងបុរាណវិទ្យា បានរលងយ៉ាងខ្លាំង
តាមគ្រប់អំពើគួរសុំអប់រំរបស់សាសន៍ដទៃ; ហើយបានបំពុលព្រះវិហារនៃព្រះយស្មី
ដែលទ្រង់បានក្លាយជាស្រីសុទ្ធនៅក្នុងយស្សាឡីម។
ព្រះយស្មីជាព្រះនៃប្រព្រឹត្តិរបស់ពួកគេ បានចាត់ទុករបស់ទ្រង់មកឯពួកគេជាក្លឹកញាប់
ទាំងក្បែរក្បែរនៃព្រះ និងចាត់មក
ដោយព្រះទ្រង់មានសេចក្តីអាណិតមកក្រោយចំពោះបុរាណវិទ្យារបស់ទ្រង់
និងចំពោះទីលំនៅរបស់ទ្រង់។ ប៉ុន្តែពួកគេបានចំអកដល់ទុករបស់ព្រះ
មើលងាយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ហើយបង្កើតបង្កើតពួកហោរារបស់ទ្រង់
រហូតដល់សេចក្តីគួរឲ្យឆោឆោរបស់ព្រះយស្មីបានកើតឡើងទាំងនឹងបុរាណវិទ្យារបស់ទ្រង់
ទាល់តែមានវិធីពុយហាល។ ដូច្នេះ ទ្រង់បាននាំសូតចេតនាពួកខាងដើមលើពួកគេ
ដែលបានសម្លាប់យុវជនរបស់ពួកគេដោយដាវ នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេ

ហើយគុមានសចេកុដីអាណិតទៅលើទាំងយុវជន ឬកុម្មុំ ទាំងចាស់ជរា
ឬអ្នកកងលែកទៅខុសដោយរឹយចាស់ឡើយ;
ទ្រង់បានបុគ្គលក្នុងក្រុមទាំងអស់ទៅក្នុងដំណាក់កាលនៃសត្វ
ហើយគ្រឿងបរិក្ខារទាំងអស់នៃព្រះដំណាក់កាលនៃព្រះ ទាំងធំទាំងតូច
និងទ្រព្យសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់នៃព្រះដំណាក់កាលនៃព្រះយេស៊ូ ព្រមទាំងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ស្កតចេ
និងរបស់ពួកមេដឹកនាំរបស់ទ្រង់ ទាំងអស់នេះគាត់បាននាំទៅក្នុងហាប៊ីឡូន។
ពួកគេបានដុតព្រះដំណាក់កាលនៃព្រះ ហើយរំលំកំផងក្នុងយូសាឡីម
ហើយដុតរាំងទាំងអស់របស់ទីក្រុងនោះដោយភ្នំភ្លើង
ព្រមទាំងបំផ្លាញគ្រឿងបរិក្ខារដ៏ស្រស់ស្អាតទាំងអស់របស់វា។ អស់អ្នកកងលែកផុតពីដាវ
គាត់បាននាំទៅជាឈ្មួញយើងទៅក្នុងហាប៊ីឡូន; ហើយនោះទើបនោះ
ពួកគេបានផ្ទុកវិញជាហាប៊ីឡូនដ៏ល្អឆាប់ និងដល់កូនចៅរបស់គាត់
រហូតដល់ជួបកាលនៃគ្រាព្រៃស; ដើម្បីបិទបញ្ចប់បន្ទូលនៃព្រះយេស៊ូ
តាមរយៈមាត់របស់យេរេមា បានសម្រេចជាពញ្ញាពញ្ញា
រហូតដល់ស្កុកដីបានរីករាយនឹងថ្មសៃបុប្ផរបស់វា;
ដុបិតអស់រយៈពេលដ៏វែងស្មើនៃស្កុកដីស្នូល វាបានកាន់ថ្មសៃបុប្ផ
ដើម្បីបំពេញឲ្យគ្រប់ចំនួនចិត្តសិបឆ្នាំ។ នៅក្នុងឆ្នាំទីមួយនៃស្សីស ស្កតចេនតែវែស
ដើម្បីបិទបញ្ចប់បន្ទូលនៃព្រះយេស៊ូ ដដែលបានថ្កល់តាមមាត់របស់យេរេមា បានសម្រេច
នោះព្រះយេស៊ូបានជឿបរិញ្ញាបត្ររបស់ស្សីស ស្កតចេនតែវែស
ដល់ថ្នាក់ដដែលគាត់បានបុរសកាលពេញទាំងនគរទាំងមូលរបស់គាត់
ហើយបានចង់ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរផងដែរថា៖ «ស្សីស ស្កតចេនតែវែស
មានបុរសសន្តិដូចនេះថា៖ ព្រះយេស៊ូជាព្រះនៃស្កុកដីស្នូល
បានបុរសទាំងអស់នៃនគរនោះផងដែរដ៏មកខ្សឹប;
ហើយទ្រង់បានបង្កគាប់ខ្សឹបឲ្យសង់ព្រះដំណាក់កាលសម្រាប់ទ្រង់នៅក្នុងយូសាឡីម
ដដែលស្កុកដីនៅក្នុងស្កុកយូដា។ ក្នុងចំណោមអ្នកទាំងអស់គ្នា
ដដែលជាបុរសស្កុករបស់ទ្រង់ តើអ្នកណាខ្វល់នោះទើបនេះ?
សូមឲ្យព្រះយេស៊ូជាព្រះរបស់គាត់ គង់នៅជាមួយគាត់
ហើយសូមឲ្យគាត់ឡើងទៅចុះ»។ ២ រហូតស្កុក ៣៦:១១-២៣។

រយៈពេលចិត្តសិបឆ្នាំនៅក្នុងភាពជាទាសករ
គឺដើម្បីបិទបញ្ចប់បន្ទូលរបស់យេរេមាបានសម្រេចថា
«រហូតដល់ដីបានរីករាយនឹងថ្មសៃបុប្ផរបស់វា
ដុបិតអស់រយៈពេលដ៏វែងស្មើនៃស្កុកដីស្នូលសភាពស្នូលដុបិត វាបានរកស៊ីថ្មសៃបុប្ផ»។
ក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ មានតែបទគម្ពីរមួយប៉ុណ្ណោះ
ក្រៅពីបទគម្ពីរនោះនៅក្នុងសង្ខេបរហូតស្កុកដីនៃយើងកំពុងដកស្រង់
ដដែលដល់ទៅលើដីថា «រីករាយ» នឹងថ្មសៃបុប្ផរបស់វា។
បទគម្ពីរនោះស្កុកដីនៅក្នុងលើវិញ ជំពូកទីមុកប្រាំ និងមុកប្រាំមួយ។ ជំពូកទីមុកប្រាំ
ផ្តល់សចេកុដីបង្កគាប់អំពីរបៀបអនុញ្ញាតឲ្យដីបានរីករាយនឹងការសម្រាកថ្មសៃបុប្ផរបស់វា
ហើយជំពូកទីមុកប្រាំមួយ រៀបរាប់អំពីបណ្តាសាសនា «បុរាណវិទ្យា»
បុរសនិប្រើសចេកុដីបង្កគាប់នៃមុតនុដមក្រើរទាំងនោះមិនគួរបានអនុវត្តតាម។
ដោយសារតែរបស់យេរេមាគឺមានសម្ពាធការចាប់ផ្តើមនៃការជាប់ជាឈ្មួញយើង
ដដែលជាផ្នែកមួយនៃអំឡុងពេលនៃយេស៊ូហៅថា «បណ្តាសា» និង «សម្បត្តិ» របស់ម៉ូសេ
នៅក្នុងជំពូកទីបួន។ ដានីយ៍នៃយេស៊ូយល់អំពីបណ្តាសាសនា «បុរាណវិទ្យា»
ដុបិតនៅក្នុងជំពូកទីបួន គាត់បានផ្តល់សក្ខីកម្មថា

តាមរយៈការសិក្សាពីទំនាយរយៈពេលចិត្តសិបដូនាំរបស់យេស៊ូ
គាត់បានយល់អំពីចំនួនដូនាំដែលប្រជាជនរបស់ព្រះនឹងត្រូវជាទាសករនៅហាប៊ីឡូន។

នៅក្នុងដូនាំដំបូងនៃរ៉ាដូយរបស់ទ្រង់ ខ្ញុំ ដានីយ៉ែ
បានយល់តាមរយៈគម្ពីរអំពីចំនួនដូនាំទាំងនោះ
ដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់យេស៊ូហៅថា
ទ្រង់នឹងបំពេញគ្រប់ចំនួនចិត្តសិបដូនាំនៃការខូចស្នាក់របស់ក្រុងយេរូសាឡឹម។ ដានីយ៉ែ
9:2។

ដានីយ៉ែបានយល់អំពីចិត្តសិបដូនាំនោះ «តាមរយៈសង្ឃឹមទៅទាំងឡាយ»
មិនមែនតែសង្ឃឹមទៅយេស៊ូប៉ុណ្ណោះទេ។ សង្ឃឹមទៅមួយទៀតដែលគាត់បានយល់
គឺជាសំណើរបស់ម៉ូសេ ពីព្រោះក្នុងការអធិស្ឋានរបស់គាត់ គាត់បានកំណត់ថា «បណ្តាសា»
នៃចិត្តសិបដូនាំនៃភាពជាទាសករ គឺជា «សម្បត្តិ» របស់ម៉ូសេ។ ពាក្យនៅក្នុងដានីយ៉ែ
ជំពូក ៩ ដែលត្រូវបានបកប្រែថា «សម្បត្តិ» គឺជាពាក្យដដែលដែលត្រូវបានបកប្រែថា
«បុរាណវត្ថុ» នៅក្នុងលំដាប់ដំបូង ជំពូក ២៦។
ការជាប់ជាល្បីរបស់យូដានៅហាប៊ីឡូនអស់រយៈពេលចិត្តសិបដូនាំ
គឺជាការសម្រេចនៃបណ្តាសា «បុរាណវត្ថុ»
ទោះបីជានរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមទេវតាមួយទំនើបនឹងប្រកែកយ៉ាងណាក៏ដោយ។
វាច្បាស់ដូចពន្លឺថ្ងៃថា ប៉ុន្មានតែសម្រាប់អ្នកដែលសុខចិត្តមើលឃើញប៉ុណ្ណោះ។

ព្រះយេស៊ូទ្រង់មានព្រះបន្ទូលនឹងម៉ូសេ នៅលើកន្លឹកសិណ្ឌូលថា៖
«ចូរនិយាយទៅកាន់កូនចៅអីស្រាអែល ហើយប្រាប់ពួកគេថា
កាលណាអ្នករាល់គ្នាចូលទៅក្នុងស្រុកដែលយើងប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នា
នោះដ៏នោះត្រូវកាន់ថ្មដែលប៉ុន្មានយូរដល់ព្រះយេស៊ូ។ អស់រយៈពេលប្រាំមួយដូនាំ
អ្នកត្រូវសាបព្រោះស្រីរបស់អ្នក ហើយអស់រយៈពេលប្រាំមួយដូនាំ
អ្នកត្រូវកាត់តែចម្បងការទំពាំងហយជូររបស់អ្នក ហើយប្រាំមួយផលវាចូលមក។
ប៉ុន្មាននៃដូនាំទីប្រាំពីរ ត្រូវមានសប្បុរសភាពសម្រាប់ដី
គឺជាសប្បុរសភាពដល់ព្រះយេស៊ូ អ្នកមិនត្រូវសាបព្រោះស្រីរបស់អ្នក
ឬកាត់តែចម្បងការទំពាំងហយជូររបស់អ្នកឡើយ។
អ្វីដែលដុះឡើងដោយខ្លួនឯងពីការច្នៃរបស់អ្នក អ្នកមិនត្រូវច្នៃវាទេ
ហើយក៏មិនត្រូវប្រមូលផលទំពាំងហយជូរពីរលើដីដែលមិនមានកាត់តែរបស់អ្នកដៃ
ដុបិតនេះជាដូនាំនៃការសម្រាកសម្រាប់ដី។
ហើយសប្បុរសភាពរបស់ដីនោះនឹងជាអាហារសម្រាប់អ្នក គឺសម្រាប់អ្នក
សម្រាប់ហាប៊ីឡូនរបស់អ្នក សម្រាប់ហាប៊ីឡូនរបស់អ្នក
សម្រាប់អ្នកឈ្នួលរបស់អ្នក និងសម្រាប់ជនបរទេសដែលស្នាក់នៅជាមួយអ្នក
ព្រមទាំងសម្រាប់សត្វគោរបស់អ្នក និងសត្វព្រៃដែលនៅក្នុងស្រុករបស់អ្នកផង;
ផលកើនទាំងអស់របស់ដីនោះត្រូវជាអាហារ។
ហើយអ្នកត្រូវរាប់សប្បុរសភាពនៃដូនាំប្រាំពីរសម្រាប់ខ្លួនអ្នក
គឺប្រាំពីរដងនៃប្រាំពីរដូនាំ; ហើយរយៈពេលនៃសប្បុរសភាពនៃដូនាំទាំងប្រាំពីរនោះ
នឹងស្មើនឹងស័ក្តិសម្បត្តិដូនាំសម្រាប់អ្នក។ បន្ទាប់មក
នៅថ្ងៃទីបីនៃខែទីប្រាំពីរ អ្នកត្រូវឲ្យស្រូវនៃដូនាំយូប៊ីលបេនុលីឡើង;
នៅថ្ងៃបុណ្យជួនហាប
អ្នករាល់គ្នាត្រូវឲ្យបេនុលីឡើងទូទាំងស្រុករបស់អ្នកទាំងមូល។» លំដាប់ដំបូង
២៥:១-៩។

បរិបទនៃពួកម្មកប្បវេណី
 គឺជាកន្លងដៃនៃសេចក្តីណែនាំនៃសេចក្តីសញ្ញាត្យូរមានកំណត់ឲ្យសុគាល់
 ហើយបន្ទាប់មក ពួកម្មកប្បវេណី មានផ្ទុកព្រះពរដល់មានសន្តិសុខសម្រាប់ការគោរពតា
 មសេចក្តីណែនាំនៃសេចក្តីសញ្ញាទាំងនោះ ហើយក្រោយមកទៀត
 ក៏មានកំណត់អំពីដៃនៃដានីយ៍នៃហេតុថា «បណ្តាសារបស់ម្ចីស»
 សម្រាប់ការមិនស្តាប់បងគ្នាបំបែកនោះសេចក្តីណែនាំទាំងនោះ។

បរិបទគឺអំពីបុរាណបទនៃគោលការណ៍មួយចុងស្មើនឹងមួយឆ្នាំនៃក្នុងព្រះបន្ទូលទំនាយនៃព្រះគម្ពីរ។ ឧទាហរណ៍ដំបូងៗទាំងនោះនៃក្នុងលវិវឌ្ឍន៍ ជំពូក ២៥ បញ្ជាក់ថា នៃក្នុងព្រះបន្ទូលទំនាយនៃព្រះគម្ពីរ មួយចុងតែងឈានមួយឆ្នាំ។ នៃក្នុងគម្ពីរនិក្ខមន៍ លោកម៉ូសេបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់អំពីទំនាក់ទំនងរវាងចុងសែប្រាំបីទីប្រាំពីរ ដដែលជាការសម្រាកសម្រាប់មនុស្ស និងសត្វ និងឆ្នាំសែប្រាំបីទីប្រាំពីរ ដដែលជាការសម្រាកសម្រាប់ដី។

ហើយអស់រយៈពេលប្រាំមួយឆ្នាំ អ្នកគួរព្រោះដ៏របស់អ្នក
ហើយប្រមូលផលរបស់វាមក; ប៉ុន្តែនៃឆ្នាំទីប្រាំពីរ អ្នកគួរទុកឲ្យវាសម្រាក
ហើយនៃស្រែដៀម
ដើម្បីបិទជនភ្នំក្នុងចំណោមបុរាណបទរបស់អ្នកមានបរិភោគ;
ហើយអ្វីដែលពួកគេទុកចោល នោះសត្វព្រៃនៃវាលនឹងបរិភោគ។ ដូចគ្នានេះដែរ
អ្នកគួរប្រព្រឹត្តចំពោះចម្ការទំពាំងបាយជូររបស់អ្នក
និងចម្ការអ្វីរបស់អ្នកផង។ អស់រយៈពេលប្រាំមួយចុងសែ អ្នកគួរធុរការរបស់អ្នក
ហើយនៃចុងទីប្រាំពីរ អ្នកគួរសម្រាក ដើម្បីបិទជនភ្នំរបស់អ្នក
និងលាបរបស់អ្នកមានសម្រាក ហើយកូនបុរសរបស់ស្ត្រីប្រមូលរបស់អ្នក និងជនបរទេស
មានបន្ទូលកម្លាំងឡើងវិញ។ និក្ខមន៍ 23:10-12។

នៃក្នុងខបីខនោះ អាចស្ថាប័នបានថា ចុងនៃការសម្រាកសម្រាប់មនុស្ស និងសត្វ ស្មើនឹងឆ្នាំនៃការសម្រាកសម្រាប់ដី។ នៃក្នុងគម្ពីរលវិវឌ្ឍន៍ ជំពូក ២៥ ក្នុងខទី១ ដល់ទី៥

យើងឃើញច្បាស់មុនព័ន្ធជ័យយោគរណ៍ដូចគ្នាបេះបិទនឹងបទបញ្ញត្តិក្នុងសែប្រាំបី ក្នុងគម្ពីរនិក្ខមន៍ ជំពូក ២០ ខទី៨ ដល់ទី១១។

ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលនឹងលោកម៉ូសេនៃលើកន្ទុកសីលធម៌ថា៖
«ចូរនិយាយទៅកាន់ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ហើយប្រាប់ពួកគេថា
កាលណាអ្នករាល់គ្នាចូលទៅក្នុងដីដែលខ្ញុំប្រគល់ឲ្យអ្នករាល់គ្នា
នោះដីនោះគួរកាន់សែប្រាំមួយដល់ព្រះយេស៊ូវ។ អស់រយៈពេលប្រាំមួយឆ្នាំ
អ្នកគួរសាបព្រោះស្រែរបស់អ្នក ហើយអស់រយៈពេលប្រាំមួយឆ្នាំ
អ្នកគួរកាត់មកទំពាំងបាយជូររបស់អ្នក ហើយប្រមូលផលរបស់វា។
ប៉ុន្តែនៃឆ្នាំទីប្រាំពីរ គួរមានសែប្រាំបីនៃការសម្រាកដល់ដី
ជាសែប្រាំមួយដល់ព្រះយេស៊ូវ។ អ្នកមិនគួរសាបព្រោះស្រែរបស់អ្នក
ឬកាត់មកទំពាំងបាយជូររបស់អ្នកឡើយ។
អ្វីដែលដុះឡើងដោយខ្លួនឯងពីផលចម្បងរបស់អ្នក អ្នកមិនគួរច្យុតវាទេ
ហើយក៏មិនគួរប្រមូលផលទំពាំងបាយជូរពីរលើដីដែលមិនមានកាត់មករបស់អ្នកដែរ
ដូចជាឆ្នាំនៃការសម្រាកដល់ដី»។ លវិវឌ្ឍន៍ ២៥:១-៥។

ចូរចងចាំចុងសែប្រាំបី ដើម្បីបរិក្ខណ៍ឲ្យបរិសុទ្ធ។
អ្នកគួរធុរការក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយចុងសែ ហើយបំពេញកិច្ចការទាំងអស់របស់អ្នក។
ប៉ុន្តែចុងទីប្រាំពីរ គឺជាចុងសែប្រាំបីរបស់ព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះនៃអ្នក។ នៃចុងនៃនោះ
អ្នកមិនគួរធុរការណាមួយឡើយ ទាំងអ្នកផ្ទាល់ ទាំងកូនបុរសរបស់អ្នក
ទាំងកូនស្ត្រីរបស់អ្នក ទាំងហាបម្រើបុរសរបស់អ្នក ទាំងហាបម្រើស្ត្រីរបស់អ្នក
ទាំងសត្វពាហនៈរបស់អ្នក ឬជនបរទេសដែលស្ថិតនៅក្នុងទ្វាររបស់អ្នកឡើយ។
ដូចក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយចុងសែ ព្រះយេស៊ូវបានបង្កើតផុតមេឃ និងផែនដី សមុទ្រ

និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលស្ថិតនៅក្នុងនោះ ហើយទ្រង់បានសម្រាកនៅចុងទីប្រាំពីរ។
ហេតុនេះហើយបានជា ព្រះយេស៊ូវបានប្រទានពរដល់ចុងសែប្រាំបី
ហើយបានញែកវាឲ្យបរិសុទ្ធ។ និក្ខមន៍ 20:8-11។

រួមគ្នា បញ្ញត្តិទាំងពីរអំពីចុងសែប្រាំបី បញ្ជាក់អំពីបរិបទនៃ គម្ពីរលើវិញ្ញាបនបត្រ ២៥
និង ២៦។ នៅពេលនាំមកដាក់រួមគ្នា មួយបន្ទាត់លើមួយបន្ទាត់ វាបញ្ជាក់ថា
«អស់រយៈប្រាំមួយថ្ងៃ អ្នកគួរឱ្យរំលឹក ហើយបំពេញកិច្ចការទាំងអស់របស់អ្នក»
ហើយថា «អស់រយៈប្រាំមួយឆ្នាំ អ្នកគួរសាបព្រះសុរិយរបស់អ្នក
ហើយអស់រយៈប្រាំមួយឆ្នាំ អ្នកគួរកាត់ចំណែកទាំងអស់របស់អ្នក
និងប្រមូលផលរបស់វា»។ «ប៉ុន្តែ ចុងទីប្រាំពីរ គឺជាចុងសែប្រាំបីរបស់ព្រះយេស៊ូវ
ជាព្រះនៃអ្នក» ហើយ «ឆ្នាំទីប្រាំពីរ គួរជាឆ្នាំសប្បុរសភាពនៃការសម្រាកសម្រាប់ដី
ជាសប្បុរសសម្រាប់ព្រះយេស៊ូវ»។

ពាក្យទាំងពីរ ដែលគួរបានបកប្រែថា «ទីប្រាំពីរ» ក្នុងបញ្ញត្តិទាំងឡាយអំពីចុងសែប្រាំបី
មិនថាជាសប្បុរសសម្រាប់មនុស្ស ឬសប្បុរសសម្រាប់ដីក៏ដោយ សុទ្ធតែជាពាក្យហេប្រើដដែល
ដែលគួរបានបកប្រែថា «ប្រាំពីរដង» ក្នុងជំពូកទីមុកប្រាំមួយ នៃលើវិញ្ញាបនបត្រ
បរិបទនៃជំពូកទីមុកប្រាំ និងទីមុកប្រាំមួយ នៃលើវិញ្ញាបនបត្រ
គួរបានកំណត់នៅក្នុងក្បួនទំនាយ ដដែលថា មួយថ្ងៃត្រូវបានគេយកមកប្រើ
ក្នុងទំនាយព្រះគម្ពីរ។ សំខាន់មិនចាំបាច់គ្មាននោះដែរ
គឺក្បួនទំនាយនៃការលើកឡើងជាលើកដំបូង។

អ្វីដំបូងដែលបានលើកឡើងនៅក្នុងជំពូកទាំងពីរនេះ គឺគោលការណ៍
«មួយថ្ងៃស្មើមួយឆ្នាំ»។ William Miller គួរបាន Gabriel
និងទេវតាផលដើរកាន់ឲ្យកំណត់ថា «ប្រាំពីរដង» នៅក្នុង Leviticus
ជានិមិត្តរូបព្រះពរពេញពេលនៃព្រះយេស៊ូវ
ហើយការនេះស្របគ្នាទាំងស្រុងនឹងបរិបទនៃជំពូកទាំងនោះ ដដែលជាគោលការណ៍
«មួយថ្ងៃស្មើមួយឆ្នាំ» ដែលគួរបានបង្ហាញនៅក្នុងខ្សែដំបូងនៃជំពូកមុកប្រាំ។

នៅពេលអ្នកនិពន្ធជាសៀវភៅរហ័សគួរបានបញ្ជាក់មូលហេតុដែលហេប្រើឡើយគួរបានអនុ
ញ្ញាតឲ្យនាំនគរខាងត្បូង គឺយូដា ទៅជាឈ្មោះហើយ គាត់បាននិយាយថា
គឺដើម្បីឲ្យដឹងនោះមានវិភាគនឹងការសម្រាកចុងសែប្រាំបីរបស់វា។ ក្នុងលើវិញ្ញាបនបត្រដទៃ
ទៀតនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដដែលបញ្ជាក់អំពីដីដែលមានវិភាគនឹងការសម្រាក
មាននៅក្នុងជំពូកទីមុកប្រាំ និងទីមុកប្រាំមួយ នៃលើវិញ្ញាបនបត្រ
រយៈពេលចិត្តសិបឆ្នាំដែលហេប្រើបានសំរាប់រដ្ឋធានាគម្ពីរនៃទំនាយព្រះគម្ពីរ មិនគួរ
មកបែងចែកពីឆ្នាំនិមិត្តរូបដែលស្របនឹងដីនិងសំរាប់រដ្ឋធានាគម្ពីរប្រាំមួយនៃទំនាយ
ព្រះគម្ពីរប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែចិត្តសិបឆ្នាំនោះក៏ជាការយល់ដឹងដោយផ្ទាល់ទៅកាន់
«ប្រាំពីរដង» នៃបណ្តាសារបស់ម៉ូសេដែរ។

នៅពេលយើងចាប់ផ្តើមសិក្សាទំនាយដែលគួរបានកំណត់នៅក្នុងដំបូងនៃ ជំពូកទី១
ដល់ទី៦ នោះ វាជាការចាំបាច់យ៉ាងខ្លាំងដែលគួរដឹងថា បណ្តាសារនៃ «ប្រាំពីរដង»
ក៏ដូចជាព្រះពរនៃ «ប្រាំពីរដង» គឺជាជាកម្មវិធីនៅក្នុងជំពូកនីមួយៗទាំងអស់នោះ។

វាក៏សំខាន់ផងដែរ ដែលគួរចងចាំថា រដ្ឋគនប្រាំពីររដ្ឋគនប្រាំពីរឆ្នាំ
គួរបានសម្រាកដោយការផ្តល់ក្រយោល ដល់ចុងទីដប់ នៃទីប្រាំពីរ
ដែលជាចុងនៃការជួសជុល។ ការពិតនេះគឺជា «ប្រាំពីរដង» ជាមួយនឹង ពិរពាសបីរយថ្ងៃ

នៃដានីយ៍លែ ជំពូក ៨ ខទី ១៤។ វាក៏សំខាន់ផងដែរ ដល់គ្បូរចងចាំថា មួយនូវនាំនាយមានបីរយហុកសិបចុង ហើយបុរសិនបើអ្នកបូកបញ្ចូល បីរយហុកសិបចុង ជាបន្តបន្ទាប់ សម្រាប់ «ប្រាំពីរដង» នោះវាសុមិនឹង ពីរពាន់ប្រាំរយមកថ្លៃ។

នៅពេលដានីយ៍លែបានយល់តាមរយៈសង្ឃៗភ្នំទាំងឡាយអំពីចំនួនឆ្នាំដែលយេស៊ូបានកំណត់ចងែទុក គាត់បានចាប់ផ្តើមអធិស្ឋានមួយ ដដែលគ្រប់ដណ្តប់លើគ្រប់ជាកូនការឆ្ងល់យឺតបដោយការប្តូរចិត្ត ដដែលគ្រូរមានកំណត់ថាចាំបាច់ បុរសិសបើបុរាណសុគរ្តរបស់ព្រះនឹងភ្ញាក់ឡើងចំពោះសច្ចេកុដិពិតថា ពួកគេដោយល្មើសនៃកូនទឹកដីរបស់សក្ការៈមនៃ។ នៅចុងបញ្ចប់នៃការអធិស្ឋានលើវិន័យ ជំពូក ២៦ របស់ដានីយ៍លែ កាប៊ុរីយ៍លែបានលេចមក ដើម្បីបិទយដានីយ៍លែមានការយល់ដឹងអំពីនិមិត្តភាពដដែលគាត់បាន «ឮ» គឺនិមិត្តភាពអំពីពិរពាសបីរយចុង។ កាប៊ុរីយ៍លែបានចាប់ផ្តើមដោយជូនដំណឹងដល់ដានីយ៍លែថា ចិត្តសិបសបុតាហ៍គ្រូរមាន «កំណត់» សម្រាប់បុរាណជនរបស់ដានីយ៍លែ។

ចិត្តសិបសបុតាហ៍ក្បូរមានកំណត់លើបុរាណនៃរបស់អ្នក
និងលើទីក្បែរស្រុករបស់អ្នក ដើម្បីបញ្ចប់ការរំលងបំពាន
ហើយដើម្បីបង្កើតឱកាសអំពីហេតុផលទីបញ្ចប់
ហើយដើម្បីបង្កើតការផ្តល់សេវាសម្រាប់អំពីទុច្ចរិត
ហើយដើម្បីនាំមកនូវសេចក្តីសុចរិតអស់កល្បជានិច្ច
ហើយដើម្បីបិទគុណកុខនិមិត្ត និងសេចក្តីទំនាយ
ហើយដើម្បីចាកបុរេនៃតាំងពុទ្ធបរិសុទ្ធបំផុត។ ដានីយ៍លេខ ៩២៤។

ពាក្យដដែលគួរឲ្យមានបកប្រែថា «មានកំណត់» នៅក្នុងឧបសគ្គនេះ មានន័យថា «កាត់ចេញ» ហេតុដូច្នេះវាមានន័យថា ចិត្តសិបសបុតាហ៍គួរឲ្យមានកាត់ចេញពីពិព័រណ៍បីរយថ្មង។ ចាប់ផ្តើមពីព្រះរាជក្រឹត្យទីបីនៃឆ្នាំ 457 មុន គ.ស. ប្រជាជនរបស់ខាងលើនឹងមានពលសាកល្បងចិត្តសិបសបុតាហ៍តាមការព្យាករណ៍។ ចិត្តសិបសបុតាហ៍តាមការព្យាករណ៍ស្តីពីនឹងប្តូរយកទៅសិបឆ្នាំ។ ប្តូរយកទៅសិបឆ្នាំបន្ទាប់ពីព្រះរាជក្រឹត្យទីបី អ៊ីស្រាអែលបុរាណនឹងគប់ដុំថ្មសុទ្ធជោននៃឆ្នាំ 34 ហើយពួកគេនឹងត្រូវបានលង់លះពីព្រះយ៉ាងពេញលេញ។

ការជាប់ជាឈ្មួញវិញដដែលបានកើតមានមុនពុទ្ធរាជក្រឹត្យទាំងបី ដដែលកំណត់ចំណុចចាប់ផ្តើមនៃរយៈពេលសាកល្បងបួនរយក្រៅសិបឆ្នាំ នោះមានរយៈពេលចិតសិបឆ្នាំ។ ចិតសិបឆ្នាំនោះ ត្រូវបានកំណត់ឲ្យដឹងដោយការសម្រាកចុងសែបុប្ផទាំងឡាយ ដដែលអ៊ីស្រាអែលប្រឈមនឹងដដែលបានបំពេញ។ ការសម្រាកចុងសែបុប្ផចិតសិបឆ្នាំសម្រាប់ដ៏ បានកើតមានឡើងដោយសារការបោះបង្គោលបុរាណវត្ថុនិងសម្បត្តិរបស់ម្ចាស់ អស់រយៈពេលបួនរយក្រៅសិបឆ្នាំ (ឬចិតសិបសប្តាហ៍នៃឆ្នាំ)។

រយៈពេលបួនរយក្នុងសិបឆ្នាំនៃការបោះបង្កើតនិងសញ្ញាពុម្ពព្រងនៃ លើវិធីនីយ ២៥
បានបង្កកុយមានរយៈពេលជាប់ជាល្អលើវិធីចិតសិបឆ្នាំ
ដើមបីឈ្មោះនិងសេចក្តីសម្រាករបស់វា។

រយៈពេលជាប់ជាល្អលើយចិត្តសិបឆ្នាំនោះ មាននាំទៅដល់ព្រះរាជក្រឹត្យបី
ដដែលមានកំណត់រយៈពេលសាកល្បងបួនរយក្រៅសិបឆ្នាំមួយទៀតសម្រាប់អ្នករាល់បុរាណ។
ដូច្នេះ យើងយើងមានរយៈពេលសាកល្បងពីរ ដដែលមួយមានបួនរយក្រៅសិបឆ្នាំ
ព្រះរាជក្រឹត្យទាំងបីនោះជានិមិត្តរូបនៃសេរីភាព ដដែលសាងសង់មានមកដល់នាំ
១៧៩៨ នៅចុងបញ្ចប់នៃសេចក្តីកំហឹងដំបូងនៃ «បុរាណវិទ្យា» បុរាណវិទ្យានិងនគរខាងជើង។
ទេវតាទីបីមានមកដល់បន្ទាប់ពីពិព្រាងបីរយឆ្នាំ ក្រោយព្រះរាជក្រឹត្យទីបី នៅថ្ងៃទី ២២
ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤ ដដែលជាពេលដែល «ចុងបញ្ចប់ចុងក្រោយនៃសេចក្តីកំហឹង»
ក៏មានមកដល់ផងដែរ។

ក្នុងអំឡុងពេលសិបបុរាណមួយឆ្នាំ រវាងចុងបញ្ចប់នៃសេចក្តីព្រះពិរោធដំបូង
និងចុងបញ្ចប់នៃសេចក្តីព្រះពិរោធចុងក្រោយ
ព្រះយស្សីមានដាក់គ្រឹះនៃព្រះវិហារមីល្លីវិហារ ហើយថ្មបុរាណនោះគឺជា «បុរាណវិទ្យា»។
ថ្មបុរាណនោះត្រូវជាថ្មបុរាណ (ឬមិនដូច្នោះទេ ជាថ្មបុរាណ)
សម្រាប់អាជ្ញាធរនៃទីស្ថាននៅដើមដំបូង ហើយជាថ្មបុរាណ និងថ្មបុរាណ
(ឬមិនដូច្នោះទេ ជាថ្មបុរាណ) សម្រាប់អាជ្ញាធរនៃទីស្ថាននៅចុងបញ្ចប់។ ព្រះរាជក្រឹត្យទាំងបី
ដដែលកំណត់ឱ្យការមកដល់នៃសេរីភាពរបស់ទេវតាទាំងបី ក្នុងបុរាណវិទ្យាសុត្តន្ត 1798 ដល់
1844 ក៏កំណត់ឱ្យជំពូកបីដំបូងនៃព្រះគម្ពីរដានីយ៍លែងផងដែរ។

យើងនឹងចាប់ផ្តើមពិចារណាជំពូកទាំងបុរាណមួយដំបូងនៃក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

«នៅពេលដែលសៀវភៅដានីយ៍លែង និងវិវរណៈ ត្រូវបានយល់ដឹងកាន់កាប់ហេតុ
អនុក្ខេបទាំងឡាយនឹងមានបទពិសោធន៍ខាងសាសនាដែលខុសប្លែកទាំងស្រុង...
ចំណុចមួយដែលនឹងត្រូវបានយល់ដឹងជាមិនខានពីការសិក្សាវិវរណៈ គឺថា
ទំនាក់ទំនងរវាងព្រះ និងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ គឺជិតស្និទ្ធ និងច្បាស់លាស់ដាច់ខាត»។ The
Faith I Live By, 345.